

РЕШЕНИЕ

№ 3331

гр. София, 26.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 46 СЪСТАВ, в публично заседание на
шести февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: КРАСЕН ПЛ. ВЪЛЕВ

при участието на секретаря ЙОРДАНКА Г. ЦИКОВА
като разглежда докладваното от КРАСЕН ПЛ. ВЪЛЕВ Гражданско дело №
20231110150226 по описа за 2023 година

Производството е образувано по искова молба на Б. В. Х., ЕГН: *****, с
адрес: АДРЕС, съдебен адрес: АДРЕС чрез адв. П. Г., **срещу В. Д. А.**, ЕГН *****, с
адрес: АДРЕС. С която се иска да бъде установено, че ответницата дължи на ищеца сумата
от 10 000 лева- главница за дадена за отговорно пазене сума по договор за паричен влог,
подлежаща на връщане до 01.03.2020 г., ведно със законна лихва за период от 26.05.2023 г.
до изплащане на вземането, за които суми е издадена Заповед за изпълнение по ч.гр.д
№28638/2023 г. на СРС, 46 състав.

Твърди се, че на 01.11.2019 г. ищецът е дал на В. Д. А. за отговорно пазене сумата в
размер на 10 000 лева, която тя се задължила да му върне /предостави/ при поискване от
негова страна до 01.03.2020 г., като за предадената сума била подписана разписка между
страните.

Поддържа се, че след падежа ищецът няколкократно поискал образно сумата, но
безрезултатно. Ответницата спряла да се вижда с него и да отговаря на телефонните му
обаждания.

Излагат се съображения, че предоставянето на парична сума за „отговорно пазене“
представлява договор за влог, тя е приела сумата за съхранени и се е задължила да я върне на
падежа, което задължение не е изпълнила.

Иска се да бъде допуснат допусне свидетел при режим на довеждане, за установяване
факта на канене след 01.03.2022 г. от страна на ищеца и на укриването от страна на
ответника.

Претендират се разноски.

Препис от исковата молба е връчен на ответницата и в срока по чл. 131 ГПК е
постъпил отговор на исковата молба. Не се оспорва обстоятелството, че на 01.11.2019 г. ми
В. А. е получила от ищеца Б. Х. исковата сума от 10 000 лева, за което му е подписала
разписка от същата дата.

Оспорва се твърдението, че ответницата дължи на ищцата връщане на получената сума от 10 000 лева на основание договор за влог. Твърди се, че в представената от ищеца разписка от 01.11.2019 г. са налице дописвания, а именно, че подписът му е положен впоследствие. Оспорват се и твърденията, че ищецът е искал „неколкократно“ сумата от ответницата, но тя не му я предала, че е спряла да се вижда с него и да му се обаждат, както и че до момента не му е върнала сумата.

Твърди се, че цялата сума е върната на ищеца на 13.10.2021 г.

Сочи се, че ищецът е ангажирал ответницата, в качеството ѝ на адвокат, да го защитава и представлява в производството по обжалване на Решение № 2- 1585/19.03.2019 г. на Комисията за разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия, с което е обявена принадлежността на ищеца Б. Х. към органите по чл.1 от ЗДРОПБГДСРСБНА. Адвокат А. е осъществила поетата защита в рамките на производствата по адм.д. № 4500/2019 г. на АССГ, 61 състав и адм.д. № 11568/2020 г. на ВАС, III отд. В периода 12.09.2021 г. - 27.10.2021 г. ответницата била в отпуск по болест. С оглед на това тя е била възпрепятствана да се яви на насроченото за 13.10.2021 г. открито съдебно заседание по адм.д. № 11568/2020 г. на ВАС, III отд. Уведомила за това клиента си, но той ѝ е заявил, че два дни по-рано, на 11.10.2021 г. е претърпял операция. В деня на заседанието, 13.10.2021 г.: двамата са се видели в кантората на адв. В. А. с адрес АДРЕС. Понеже тя не била работила ефективно поради продължителното ѝ боледуване, по това време в кантората са работили двама нейни колеги - адв. АМА и АЖП - консултант по икономически въпроси. В тяхно присъствие ищецът е предал на ответницата фактура от 11.10.2021 г. за заплатена цена за операция в МБАЛ „С“ за доказване невъзможността му да се яви на заседанието, както и да организира своевременно защитата си. В изготвила молба за отлагане на делото с приложени към нея болничните ѝ листове и предоставената от ищеца фактура. Ищецът заявил, че предадената през 2019 г. сума в размер на 10 000 лева му е необходима за последващо лечение. Адв. А. откликнала и е предала цялата сума на ищеца. Поискала е да ѝ даде разписка, но той обяснил, че идва от болницата, в момента е притеснен и ще изготви и донесе такава в следващите дни. Предвидливо обаче ответницата била отбелязала на корицата на папката по делото /на която води хронология на основните събития по делото/ под № 10, че на същата дата - 13.10.2021 г. е върнала сумата на ищеца със запис: „вър цялата сума от 10 х. лв. по разписка от 2019 г.“ като след записа ищецът се е подписал саморъчно. Адв. А. помолила и двамата ѝ колеги да се разпишат като свидетели. С оглед на това положеният веднага след „2019 г.“ подпис е на ищеца, а другите два - на свидетелите, които са се обозначили и поименно. След това доверителката помолила единия от колегите си да входираща във ВАС изготвената от нея молба с приложените два болнични листа и фактура на ищеца.

При условията на евентуалност се прави възражение за прихващане със дължимата сума за 3000 лева- адвокатски хонорар по адм.д. № 4500/2019 г. на АССГ, 61 състав и адм.д. № 11568/2020 г. на ВАС, III отд. Соци се, че след поемането на защитата на ищеца по горепосочените дела ответницата многократно го е канила да си уредят отношенията и да му заплати дължимия адвокатски хонорар. Ищецът всеки път е отлагал с различни оправдания. В резултат на това между страните не е налице сключен писмен договор за адвокатска защита, в който е уговорено възнаграждение. От друга страна, съобразно трайната практика на ВКС адвокатското възнаграждение е дължимо и тогава, когато договорът между адвокат и клиент не е в писмена форма или въобще липсва договор. В отклонение на общото правило на чл. 286 ЗЗД, съгласно което възнаграждение за изпълнение на поръчката се дължи само когато е уговорено, възнаграждение по договор за процесуално представителство, сключен с адвокат, се дължи винаги и за всяка инстанция - чл. 36, ал. 1 ЗА - в този смисъл Решение № 102 от 16.07.2018 г. по гр.д. № 3762/2017 г. на ВКС, III ГО. С оглед на гореизложеното се счита, че ищецът дължи на ответницата адвокатско възнаграждение за процесуално представителство и защита за двете съдебни инстанции в размер общо на 3 000 лева или по 1500 лева за всяка инстанция.

Софийският районен съд, като прецени доводите на страните и събраните по делото относими доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Представена по делото е разписка с текст „Долуподписаната В. Д. А.-адвокат, САК л.к.

№***** изд. На 29.10.2011 г. МВР София ЕГН ***** служ. адрес АДРЕС II офис
получих от Б. В. Х., ЕГН ***** АДРЕС сумата от 10 000 (десет хиляди) лева на
отговорна пазене, като се задължавам да му я върна (предоставя) при поискване от него
до 01.03.2020 г. „, Посочена е дата 01.11.2019 г.

Представена е нотариална покана № 5667/27.09.2023 г., с която ищецът кани ответника
да върне предадената сума в размер на 10 000 лв. Същата е връчена на 27.09.2023 г. чрез
Нотариус КБ.

Представени са преписи от Решения по адм.д. № 4500/2019 г. на АССГ, 61 състав, с
което е отхвърлена жалба на Б. Х. срещу Решение №2-1585/19.03.2019 г. на Комисията за
разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към
Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия. В мотивите
на съдебния акт е посочено, че в съдебно заседание жалбоподателят редовно призован се
представява от адв. В. А.. С Решение по адм.д. № 11568/2020 г. на ВАС, III отд. е
потвърден съдебния акт на АССГ. В Мотивите на съдебния акт е посочено, че касационната
жалба е подадена от Б. Х. чрез адв. В. А..

Представена е молба от адв. В. А., в качеството си на пълномощник на Б. В. Х. от
13.10.2021 г., депозирана пред ВАС с искане насроченото о.с.з. по адм.д. №11568/2020 г. за
13.10.2021 г. да бъде отложено за друга дата. В молбата са посочени като приложения
болничен лист, два броя медицински документи и препис-извлечение от акт за смърт.

В нотариално заверен препис по делото от страна на ответницата е представена предна
корица- лице и гръб на папка, водена от адв. А.. С определение от 09.11.2023 г. по искане на
ищеца съдът е задължил на основание чл. 183 от ГПК ответницата да представи корицата на
папката в оригинал. С молба от 08.12.2023 г. ответницата излага доводи, че документът е
представен по делото в нотариално заверен препис, а същата е в обективна невъзможност да
го представи в оригинал, тъй като на 20.10.2013 г. пътувайки с трамвай №27, слизайки от
същия установила, че папката с документи, носена от нея в която се е намирал оригинала на
адвокатската папка, касаеща делото на ищеца е изчезнала.

По делото е представено Удостоверение от 28.11.2023 г. на 02 РУ-СДВР, съобразно
което на 20.10.2023 г. В. А. е заявила пред 02 РУ-СДВР, че от

същата дата е забелязала липсата на адвокатското досие в оригинал.

Във връзка с оспорването на писмения документ- адвокатска папка е назначена
съдебно-почеркова експертиза, която да установи дали положения върху находящия се на л.
34 от делото документ подпис е на ищецът, както и поради нечетливостта на документа да
посочи какъв е текста непосредствено преди положените подписи.

Вещото лице е разчело ръкописния текст върху адвокатската папка както следва:

- „1. Жалба чрез ***** до АССГ -12.0 (не се чете)
2. Уведомление за АССГ адм. д. 4500/19 ДТ (държавна такса)
3. Отговор на ***** - опр. На АССГ 14. (не се чете)
4. П-но (пълномощно) адв. -12.09.19, у-ние (удостоверение) за гр. брак
5. Писмо от Г -13.11.2019 R 61174 24 и дадена разписка на БХ за приети за отг. паз.
(приети за отговорно пазене) 1 (не се чете)
6. У-ние № 328 200-1701 и 1700 от 29.01.20 г. о (не се чете) МВРГДГП
7. R (Решение) на АССГ от 09.09.2020 г. и Опред. От 09. (не се чете)
8. Опр. на КНС до ВАС
9. Разпореждане 9597/18.07.2020 г. % адв. п-но + ДТ (процент адвокатско
пълномощно + държавна такса)
10. Молба до ВАС по наср. сз за 13.10. (не се чете)

2 бр. Б. (болнични) листи от УМБАЛ „А

ЕАД, препис от Акта за смърт и Фактура № 400000, вр (върната)

цялата сума от 10 хил. лв. от разписка от (не се чете)

2019 г. оспорен подпис Сб. (свидетели); подпис И
подпис

11. Отлагане на СЗ за м. 11.22 г. поради сл. командировка на състава

12. Насрочване за 23.III-202 г.

Адв. досие съдържа общо – джобчета с документи“

Вещото лице е направило извод, че подписът, положен между точка 10 и т. 11 на ръкописно изписан документ, с нотариална заверка рег. № 13582/17.10.2023 г. на нотариус КС за заверка на препис, снет от оригинал на частен документ, представен от В. Д. А. - обект на експертизата, е ксерокопие на подпис, изпълнен от Б. В. Х.

В съдебно заседание вещото лице разяснява, че целия документ е копие и не може да се установи дали подписа е положен върху оригинала на документа и дали същият има този вид, в който е копието. Методиката позволява да се работи по копие на документи, но по тези копия може да се установи само авторството, без да е възможно да се установи дали подписа е положен именно върху този документ, а дори да е бил положен върху този документ, дали първоначално съдържанието му е било същото. По отношение на пишещото средство вещото лице, сочи, че вероятно става въпрос за химикалка, тъй като тънкописеца или писалката, оставят специфични релефи от външната страна на самите елементи.

Вещото лице не може да отговори дали документът е бил във вида, в който е копиран и дали има дописване на цифри, букви, копиране, сканиране или пренасяне на елементи. Тя сочи, че около подписа обект на експертизата има зацапвания, което може да се дължи на техническо пренасяне на подписа, но може и да е от зацапване при копиране поради оставяне на тонер касетката. Вещото лице сочи, че обикновено подписите се полагат след основния текст и много рядко е в средата на текста и не може да отговори защо документа е в този вид, защо не е направена отделна разписка.

Свидетелят ВВП е адвокат, бил е стажант на колега на ответницата през 1996 г., а след това са работили заедно по различни дела. Свидетелят разказва, че на 03.08.2023 г. посетил кантората ѝ на ул. „П“, където били ответницата ѝ сина ѝ. Тя споделила, че е получила заповед за изпълнение за сума от 10 000 лева и заявила „да ама аз съм му ги върнала, ето да видиш на папката пише, че съм му ги върнала“. Свидетелят видял, че на гърба на лицевата страна на хартиена папка било отбелязано „върнати 10хил.лв. по разписка“. На свидетеля е предявено находящото се на л. 33-34 от делото писмено доказателство, като той сочи, че на лист втори „вър.“ разбира като върнати 10 хиляди, а почеркът и текстът са същите, не може да прецени дали има дописвания или зачерквания, като през месец октомври липсва написаната с флумастер дата върху лицевата страна на папката. Свидетелят сочи, че втори път – на 20.10.2023 г. бил в кантората около 9.30 ч. сутринта, пили кафе, след което адв. А. тръгнала към „В“ да хване трамвай. Адвокатската папка била на масата в кантората, като не е била в нотариално заверена препис. Въпреки това свидетелят знае за практика в кантората за правена на нотариално заверени преписи. Тръгвайки от кантората ответницата сложила същата адвокатска папка в кожена чанта, а по-късно през деня тя му се обадила и казала, че папката била открадната в градския транспорт.

Свидетелят ГБО е адвокат, който познава ищеца от 1992-1993 г., когато му бил доведен като клиент, занимаващ се в бизнес в Г. В последствие свидетелят обслужвал правно ищеца, сближили се и станали приятели. Свидетелят познава и ответницата като колега адвокат. Ищецът споделил, че е дал сума от около 10 000 лева на ответницата на отговорно пазене, като била съставена разписка. Ищецът споделил, че тя не връщала парите, като свидетелят го посъветвал да се обади на ответницата, което ищецът направил, но тя отказала да върне

сумата и прекратила разговора. Свидетелят сочи, че това се е случило през лятото на 2022 г.

Свидетелят АМА е адвокат, като е бил адвокатски сътрудник на ответницата през студентските си години. Соци, че завършил Право заедно със сина ѝ и я познава от около 1998 г., като и към настоящия момент тя го консултира по по-тежки дела. Свидетелят знае името на ищеца като бивш кадър на ДС. Присъствал на среща между страните на 13.10.2021 г. в офиса на ответницата на ул. АДРЕС за отлагане на дело. Соци, че в този момент адв. А. била в тежко състояние, тъй като майка ѝ била починала наскоро и свидетелят бил помолен в нейната кантора да осъществява в приемното ѝ време по обяд срещи. Ответницата помолила свидетеля да посрещне ищеца за срещата, но когато той дошъл и ответницата била в кантората. Свидетелят и ответницата били подготвили молба за отлагане на дело, а ответникът донесъл платежен документ от болница. Делото, по което адв. А. представлявала ищеца било административно дело за това да се докаже, дали ищецът е бил агент на ДС. Те се разговорили за здравословни проблеми и ищецът заявил „можеш ли да ми върнеш парите“. Адв. А. казала „разбира се, няма проблеми“, отворила си чекмеджето извадила прозрачен плик за документи и преброила 10 000 лева в банкноти от по 100 лева. Свидетелят сочи, че ответницата е международен адвокат по наказателни дела и постоянно има оставени пари за самолетни билети и държавни такси. След като предала парите поискала разписка, но Б. заявил, че идва директно от болницата, не си е бил у тях, не носи и разписка. На вътрешната страница на делото, където са описани какви действия са предприети по самото дело, адв. А. отбелязала, че е върнала тези пари. Помолила Б. да се разпише. Свидетелят и АП / финансов консултант по външно-търговска дейност в кантората/ също се разписали отдолу като свидетели, че е върната сумата.

Свидетелят АЖП познава ответницата от 15-16 години, като той бил консултант по външно-търговски дела. Свидетелят ползвал кантората на адв. А като офис и присъствал на среща между страните на 13.10. в период, след като майката на адв. А. е починала и тя била в тежко психически и здравословно състояние. Свидетелят разказва, че на срещата присъствали ищеца, ответницата той и адв. А. Ищецът донесъл медицинска бележка или фактура с цел отлагане на дело. Ищецът поискал връщане на пари и ответницата отворила чекмеджето си и му дала 10 000 лева в банкноти от по 100 лева. Тя поискала разписка, но ищецът казал, че не носи такава. Тогава ищецът преброил парите и се разписал на папка, в която в последствие свидетелят и адв. А също се разписали. Свидетелят разяснява, че в това чекмедже адв. А. държи пари и международна валута, необходими за честите ѝ пътувания. Свидетелят споделя, че адв. А. представлявала ищеца по дела, които през 2022 г. били загубени.

Въз основа на така приетата фактическа обстановка се налагат следните правни изводи:

Правната квалификация на предявения иск е чл. 79, ал. 1, предл. първо във вр. с чл. 252, ал. 1 ЗЗД във вр. чл. 250 ЗЗД. Съобразно разпределената доказателствена тежест, ищеца следва да установи наличието на валидно облигационно правоотношение между страните, породено от договор за влог, по който е изпълнил задълженията си точно, както и наличието на възникнало в полза на ищеца изискуемо вземане срещу ответника за връщане на вложената парична сума на соченото основание. В тежест на ответника е да установи настъпили правопогасяващи, правоизключващи, правоунищожавачи или правоотлагащи юридически факти, в т.ч. връщането на сумата на 13.10.2021 г.

На първо място съдът намира, че страните са били валидно обвързани от договор за влог, по силата на който Б. В. Х., е предал на В. Д. А. на 01.11.2019 г. за отговорно пазене сумата от 10 000 лева. Това се установява от приложената по делото разписка от същата дата, а и страните не спорят и е отделено за безспорно и нуждаещо се от доказване обстоятелството, че на 01.11.2019 г. ищецът е предал на ответницата сумата от 10 000 лева.

Съгласно уговореното между страните влогоприемателят се е задължил да върне

паричната сума при поискване от страна на влогодателя в срок до 01.03.2020 г. Договорът за влог представлява реална сделка, при която предаването на вещта на влогоприемателя за пазене е част от фактическия състав по сключването ѝ, тоест същата се счита сключена от момента на фактическото предаване. Договорът за влог не е формален договор. Писмена форма не е необходима. С предаването на самата вещь и приемането ѝ от влогоприемателя договорът се счита за сключен. В чл. 252 ЗЗД е посочено, че влогодателят може всякога да поиска връщането на вложената вещь, даже и да е уговорено, че влагането ще трае определено време. В настоящия случай изискуемостта на задължението за връщане на процесната сума настъпва от момента на изтичането на уговорения срок в полза на кредитора съобразно правилото на чл. 84, ал. 1 ЗЗД. Въпреки, че покана за доброволно изпълнение не е необходима за поставяне на длъжника в забава, тъй като „срокът кани“, видно от събраните по делото писмени и гласни доказателства ищецът няколкократно е обективизирал подобно искане до ответницата, в качеството ѝ на влогоприемател.

Спорният по делото въпрос е дали на 13.10.2021 г. ответницата е върнала сумата на ищеца.

Ответницата твърди, че връщането на сумата се установява от съставена разписка на 13.10.2021 г. По делото е представена в нотариално заверено копие корица на адвокатска папка-лице и гръб, на гръба на която се сочи, че е съставена разписка. Тя има текст разчетен от вещното лице като „*вр (върната) цялата сума от 10 хил. лв. от разписка от (не се чете) 2019 г. оспорен подпис Сб. (свидетели); подпис И подпис*“

Изложени са твърдения, че процесната папка е изгубена в трамвай, за което по силата на чл. 165, ал. 1 ГПК е разпитан свидетеля ВВП. Съдът кредитира показанията му отчитайки и, че същите пресъздават изявления направени пред него от ответницата, в която тя разказва, че е загубила папка в трамвай, в която се е намирал и оспорения от ищеца документ. В тази си част показанията се подкрепят и от издаденото от Удостоверение от 28.11.2023 г. на 02 РУ-СДВР, което отново възпроизвежда съвпадащи изявления на ответницата към държавен орган.

Така съдът намира за установено, че непредставената в оригинал адвокатска папка е идентична със представената по делото такава в нотариално заверен препис.

Съдът намира, че представената корица на папка-лице и гръб няма нужната доказателствена стойност за да установи предаването на сумата на две самостоятелни едно от други основания.

На първо място съдът приема, че така оспорения документ е подправен, като счита, че подписът на ищеца е пренесен чрез техническа подправка. Същото съдът намира за доказано от наличните замацвания в горната част на подписа, който стои неестествено в документа и поради странното му местоположение. Съдът счита, че на мястото на текста е имало друг такъв, който е заличен в последствие и е налице именно подправка на съдържанието, като е добавен чрез технически метод посочения по-горе текст и подписа на ищеца.

На следващо място съдът намира, че дори и да би бил автентичен този документ няма характера на разписка по смисъла на чл. 77 от ЗЗД. В разписката по чл. 77, ал. 1 ЗЗД, за да се ползва с доказателствена сила за погасяването на дълга, следва да са посочени фактите, релевантни за точното, с погасителен ефект изпълнение на задължението, а именно: основание и размер на задължението, кредитор, длъжник, респ. платец, време и място на плащане. Определение № 122 от 02.02.2016 г. по гр. д. № 102 / 2016 г. на Върховен касационен съд, 4-то гр. Отделение. Непълнотата в съдържанието не променя характера на документа като разписка и същият би се ползвал с доказателствена сила, ако удостоверява факти, въз основа на които би могло да се индивидуализира задължението и размера на платената сума./Решение № 192 от 23.01.2014 г. по търг. д. № 542/2012 г. на Върховен касационен съд/. В процесния документ липсват страни-изобщо не е ясно кой на кога връща сума-няма кредитор и длъжник. Не е посочено какво е основанието на задължението, какво

се погасява с върната сума. Още повече твърденият документ, който би следвало да има характер на разписка няма дата, а година- 2019 г., противоречаща на твърдението, че сумата е върната на 13.10.2021 г.

От друга страна следва да се приложи забраната на чл. 164, ал. 1, т. 4 от ГПК относно факта на погасяване на установено с писмен акт парично задължение, като съдът не поставя показанията на свидетелите АМА и АЖП в основа на доказателствените си изводи. Законодателят може да ограничи възможността за доказване на определени обстоятелства със свидетели. Такова ограничение може да бъде уредено по два равностойни начина – чрез забраната съответните обстоятелства да бъдат доказвани чрез разпит на свидетели или чрез уреждането на писмена форма за доказване. Ограничението на свидетелските показания обаче никога не е абсолютно, те стават допустими, ако документ е съставен, но той е изгубен или унищожен не по вина на страната, която има тежестта да докаже обстоятелствата. В този случай със свидетели се доказва съществуването на документа към определен момент, неговото най-общо или по-точно съдържание, както и обстоятелствата, които са били удостоверени в него. / в т см. Решение № 233 от 09.11.2018 г. по гр. д. № 1088 / 2018 г. на Върховен касационен съд, 4-то гр. Отделение./ В процесния случай, съдът приема за установено съществуването на документа, като е безспорно, че той има съдържанието именно такова каквото е налично в преписа, находящ се на л. 34-35 от делото. Като съдът приема, че документът е негоден да обслужи доказателствената тежест на ответницата, т.е. няма характер на разписка, това обстоятелство / предаването на сумата/ няма как да се установи със свидетели. Законодателната идея на чл. 165 от ГПК/която е развита и в представената от ответницата съдебна практика/ е страната която невиновно не може да представи писмен документ да може да установи изгодното за нея съдържание на същия, съответно ползващите я факти, които документа би доказал. В процесния случай обаче изначално представеният писмен документ е негоден да установи погасителния ефект на плащането. Ако се приеме, че свидетелски показания са допустими в този случай за установяване на предаване на сумата, това би означавало, че всяка страна представяйки или твърдейки, че има загубено писмено доказателство, макар и негодно да установи погасяване на установено с паричен акт задължение, може да заобиколи и да обезсмисли законовата забрана на чл. 164, ал. 1, т. 4 ГПК.

В обобщение следва да се посочи, че от събраните в хода на производството доказателства се установява съдържанието на оспорения документ. По своята същност то не е достатъчно, за да има документа характера на разписка за получена сума, тъй като липсват индивидуализиращи белези и недвусмисленост на изявлението, които да позволят да се приеме, че е налице признание от страна на ищеца на правопогасяващ факт, какъвто е изпълнението на паричното задължение от страна на ответницата. Следователно неоснователни се явяват твърденията на ответницата, че процесната сума е върната на ищеца.

Предвид гореизложеното, искът с правно основание чл. 79, ал. 1, предл. първо ЗЗД, във вр. с чл. 250 ЗЗД, във вр. с чл. 252, ал. 1 ЗЗД следва да бъде уважен, като се признае за установено по отношение на ответника, че дължи на ищеца сумата от 10 000 лв., представляваща главница предадена сума по договор за влог, ведно със законната лихва, считано от датата на завеждане в съда на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК – 26.05.2023 г., до окончателното изплащане на вземането.

В условията на евентуалност е отправено компенсаторно възражение за прихващане между претенцията на ищеца в размер на 10 000 лв. и претенцията на ответника за сумата от 3000 лв. до размера на по-малкото.

Настоящият съдебен състав изрично е указал, че е в тежест на ответницата да установи наличието на облигационно отношение по договор за поръчка /неформален договор за правна защита и съдействие за процесуалното представителство и защита по адм.д. №

4500/2019 г. на АССГ, 61 състав и адм.д. № 11568/2020 г. на ВАС, III отд./, изпълнение на задълженията си по договора, а именно осъществяване на процесуалното представителство и защита, както и че е възникнало в нейна полза изискуемо вземане срещу ищеца за заплащане на претендираната парична сума /възнаграждение в размер на 3000 лева/ на соченото основание.

От представените по делото писмени доказателства е установено, че ответницата е осъществявала процесуално представителство и защита по адм.д. № 4500/2019 г. на АССГ, 61 състав и адм.д. № 11568/2020 г. на ВАС, III отд. В конкретния случай обаче се явява недоказано по основание и размер наличието на изискуемо вземане, представляващо възнаграждение по договор за правна защита и съдействие, поради липсата на доказателства в тази насока. Липсват доказателства за възлагане на възмездно процесуално представителство и уговаряне на конкретно възнаграждение в претендирания от ответника размер.

Договорът за правна помощ е вид договор за поръчка. С договора за поръчка довереникът се задължава да извърши за сметка на доверителя възложените му от последния правни действия. Когато е сключен с поемане на задължение от насрещната страна да заплати възнаграждение, той е двустранен. Съгласно установената по приложението на чл.286 ЗЗД и чл. 36, ал.3 ЗАДв съдебна практика /Решение № 102 от 16.07.2018 г. по гр.д.№ 3762/ 2017 г. на ВКС, ГК, III ГО; Решение № 224/ 11.07.2011 г. по гр.д.№ 371/ 2010 г. на ВКС, IV ГО; Решение № 127/ 27.04.2016 г. по гр.д.№ 5964/ 2015 г. на ВКС, IV ГО; Решение № 186/ 19.06.2013 г. по гр.д.№ 927/ 2012 г. на ВКС, IV ГО; Решение № 409/ 02.12.2014 г. по гр.д.№ 2667/ 2013 г. на ВКС, IV ГО, и др./ общото правило на чл.286 ЗЗД /че възнаграждение за изпълнение на поръчката се дължи само, когато е уговорено/ не важи относно възнаграждението по договор за процесуално представителство, сключен с адвокат, което се дължи винаги и за всяка инстанция, на основание чл.36, ал.1 ЗАДв.Необходима предпоставка за индивидуализирането на възнаграждението обаче се явява производството, предвидено в чл. 36, ал. 3 ЗАДв, съгласно която разпоредба при липса на договор, по искане на адвоката, адвоката от Европейския съюз или клиента адвокатският съвет определя възнаграждение съгласно наредбата на Висшия адвокатски съвет. В процесния случай не се изложени твърдения и не са представени доказателства за провеждане на посочената процедура.

Предвид изложеното, отправеното възражение с правно основание чл. 79, ал. 1, предл. първо във вр. с чл. 286 ЗЗД, във вр. с чл. 280 ЗЗД следва да бъде отхвърлено като неоснователно.

По разноските:

Предвид изхода на спора и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК ответницата следва да бъде осъдена да заплати на ищеца сумата от 1850 лв., представляваща разноски по делото, от които заплатена държавна такса в размер на 200 лв., 650 лева-депозит на вещо лице и заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 1000 лв. Съгласно формираната съдебна практика на ВКС разноски, понесени в обезпечително производство, са тези по обезпечаване на бъдещи икове или в хода на висящо исково производство, докато в останалата част / по налагане на допуснатите обезпечителни мерки, както и адвокатско възнаграждение по изпълнителното производство/ това са разноски по изпълнителното дело, които следва да се съберат чрез съдебния изпълнител / в този смисъл определение № 845 от 05.12.2011г. на ВКС по ч. т. д. № 648/2011 г., I т. о., ТК,., определение № 876 от 02.12.2014 г. на ВКС по ч. т. д. № 3490/2014 г., I т. о., ТК и др, както и Определение № 336 от 21.07.2016 г. на ВКС по ч. т. д. № 874/2016 г., I т. о., ТК/. Ето защо претендираните суми от 642 лева-такси по сметка на ЧСИ и 200 лева- адвокатско възнаграждение за образуване на изпълнително дело не следва да бъдат присъждани в исковия процес. Съгласно мотивите към т. 11г от ТР №4/2013 на ОСГТК на ВКС съдът, който разглежда иска, предявен по реда

на чл. 422, респ. чл. 415, ал. 1 ГПК, следва да се произнесе за делимостта на разносните, направени и в заповедното производство, като съобразно изхода на спора разпредели отговорността за разносните както в исковото, така и в заповедното производство. Видно от приложените към заповедното производство доказателства следва да се присъдят 400 лева- 200 лева за държавна такса и 200 лева- адвокатски хонорар.

Мотивиран от горното и на основание чл. 235 и чл. 236 ГПК Софийският районен съд

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК, че **В. Д. А.**, с ЕГН: ***** , с адрес: АДРЕС дължи на **Б. В. Х.**, с ЕГН: ***** , с адрес: АДРЕС, по иска с правно основание чл. 79, ал. 1, предл. първо ЗЗД, във вр. с чл. 252, ал. 1 ЗЗД, във вр. с чл. 250 ЗЗД сумата от **10 000 лв.**, представляваща главница за дадена за отговорно пазене сума по договор за паричен влог от 01.11.2019 г., ведно със законна лихва за период от 26.05.2023 г. до изплащане на вземането, за които суми е издадена Заповед за изпълнение по ч.гр.д №28638/2023 г. на СРС, 46 състав.

ОСЪЖДА В. Д. А., с ЕГН: ***** , с адрес: АДРЕС да заплати на **Б. В. Х.**, с ЕГН: ***** , с адрес: АДРЕС, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от 1850 лв., представляваща разноски по делото, както и сумата от 400 лв., представляваща разноски в заповедното производство /по ч. гр. д. № 8638/2023 г. по описа на СРС, 46-ти състав/.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд, в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____